

Hồi 6

Kiểm Và Côn

Côn là cái thứ mà không ai ưa hết. Thế nhưng cây côn lại rất là hữu dụng.

Cây côn có nhiều lợi thế hơn cây kiếm, lúc mà nó đánh xuống, luôn luôn xem trước rằng chỗ đó là cái gì ? Mục tiêu của nó là giống chi ?

Kiểm thì một khi tuốt ra khỏi vỏ là chỉ để giết người. Nói một cách khác hơn là nó luôn luôn nhằm vào chỗ nhược của con người.

Thanh kiếm của tên áo đen lại hơn lên một chút, lúc nó rút ra là phải có giá và khi thu vào vỏ cũng phải có giá.

Giá của khi rút ra là tiền, giá của lúc thu vào là máu.

oOo

Gần hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua, Kim Sư Tử và người áo đen vẫn ngồi y một chỗ.

Bọn Kim Sư Tử chắc có thể chờ một chuyện gì đó.

Bon Quách Đại Lộ thì không.

Nhưng họ cũng vẫn không đi được vì đi thì phải trả tiền. Tiền thì chỉ một mình Quách Đại Lộ có trong túi nhưng móc ra không nổi trước mặt bọn thám tử mà nếu xòe nén vàng ròng ra trong trường hợp này không khác nào gào lên : "Ông ơi con ở bụi này".

Bởi vì đưa ra một nén vàng nặng cân như thế, đưa ra trong trường hợp có một vụ trộm lớn ở đây thì quá là đã la lớn với mọi người rằng ta đây là tên trộm.

Hiệp Côn trở vào và bây giờ Quách Đại Lộ mới nhìn rõ mặt hắn.

Mặt hắn giống như chỉ có da bọc xương, lạnh ngắt, không có thịt.

Kim Sư hỏi :

- Sao ?

Hiệp Côn đáp :

- Hắn không phải họ Cao mà là họ Tống, hắn là quản lý của hiệu buôn bò ngựa của lão họ Trương tận Liêu Đông. Hắn đã trộm của chủ một số tiền trốn tuốt lên đây, vì thế hắn không dám phô trương.

Kim Sư cười nhạt :

- Như vậy thủ đoạn của hắn cũng y như cũ, hắn nắm cho chắc chắn cái cán của đối phương rồi mới ra tay.

Hiệp Côn nói :

- Thêm vào đó, cái án gây ra cũng giống y như trước không khác trước gì cho mấy, hắn lấy sạch sành sanh, cửa sổ cũng bay đi mất hết.

Kim Sư hỏi :

- Chuyện xảy ra vào giờ nào ?

Hiệp Côn đáp :

- Hồi hôm này

Kim Sư nói :

- Cứ mỗi bận hắn ra tay là ít nhất cũng trên mười vụ. Đó là thói quen của hắn.

Hiệp Côn nói :

- Ngoài họ Tống ra, tôi còn điều tra được năm nhà.

Kim Sư hỏi :

- Năm nhà ấy có phải cũng mang của trộm từ nơi khác về đây chẳng ?

Hiệp Côn nói :

- Đúng như thế, trong năm nhà ấy có một tiểu đầu mục thuộc hạ của Lục Thượng Long Vương chưa giải nghiệp, bây giờ hắn đã cưới vợ và đã có con.

Kim Sư nói :

- Bọn này gặp hắn thì quả đúng là trộm mang về cho cướp.

Hiệp Côn không nói nữa. Hắn cứ nhìn xuống tay mình cười nhạt.

Kim Sư cũng cười :

- Tôi biết không khi nào anh chịu buông tha, cứ phải dư đảng của Lục Thượng Long Vương mà gặp tay anh thì nhất định anh tính cho hắn xong rồi. Nhưng tôi khuyên

anh cũng nên thận trọng. Nếu gặp đúng Lục Thượng Long Vương và cái con rắn độc kia thì coi chừng cái xui xẻo lại về phần anh đấy nhé.

Hiệp Côn vẫn cười chứ không nói tiếng nào.

Kim Sư nói tiếp :

- Bất luận ra sao, tin tức chúng ta nhận được quả thật cũng là nên thuốc lắm, mấy năm nay quả thật hấn tạo dựng sào huyệt ở chỗ này.

Hiệp Côn nói :

- Cái người trao tin tức đấy cho tôi thật thì cũng chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu không thì không ai lại chịu đi tổn của bao giờ.

Kim Sư cau mặt :

- Nhưng hấn đã lập nghiệp tại đây đã bảy tám năm nay rồi, đã yên ổn rồi thì tại làm sao bỗng nhiên hấn lại ra tay ?

Hiệp Côn nói :

- Quen nghề thì tự nhiên lâu lâu cũng ngứa tay chứ sao không ?

Họ nói chuyện với nhau hoàn toàn không sợ ai nghe thấy, tự nhiên Quách Đại Lộ không bỏ sót câu nào. Hấn cũng phải chịu rằng cái tay Hiệp Côn này quả nhiên lợi hại.

Nhưng bọn Quách Đại Lộ vẫn cùng thắc mắc họ không hiểu cái tiếng "hấn" trong câu chuyện của Kim Sư là ám chỉ ai ?

Hiệp Côn lại cười vẫn giòng cười lạnh như băng của hấn :

- Hấn đã làm thêm vụ án tại đây hồi hôm này thì rõ ràng sào huyệt của hấn ở đây. Sáng sớm hôm nay những kẻ ra khỏi thành tôi đã cho xét thật cẩn thận, trừ mấy tên giang hồ mãi võ ra còn thì đều là những người làm ăn chân chính.

Kim Sư hỏi :

- Liệu xem hấn có thể cho bọn giang hồ mãi võ mang tang vật ra khỏi thành không ?

Hiệp Côn lắc đầu :

- Không có chuyện ấy, bọn đó từ chân tới đầu hãy còn cát bụi, hành lý của bọn nó không quá mười lạng bạc.

Kim Sư liền nở một nụ cười danh ác :

- Cứ như thế này thì nhất định hấn vẫn còn ở trong thành.

Nghe đến đây bỗng dừng Quách Đại Lộ muốn hỏi : "Tại sao hấn lại không lên trốn bằng con đường ngõ hẹp ? Chắc gì hấn phải ra bằng ngã cửa thành và biết đâu bây giờ chính là lúc hấn thoát đi ?"

Cũng may mà hấn chưa vội hỏi và cũng may Hiệp Côn đã hỏi ngay.

Kim Sư nói :

- Nhất định hấn không chịu nhả ra những thứ mà hấn đã nuốt vào, con người coi đồng tiền còn hơn sinh mạng. Hấn có thể nuốt luôn cả da lẫn xương mà không khi nào chịu nhả.

Hiệp Côn cười khẩy :

- Đó là cái tật của hấn, tôi đã biết trước cái tật đấy có ngày sẽ làm hại luôn cái mạng của hấn.

Kim Sư nói :

- Nhưng hấn vốn là tay giảo hoạt, hấn lại có thể rùn xương nếu thân hình muốn thấp , muốn khòm, muốn gù gì cũng chẳng chút khó khăn, chúng ta cần phải tìm cho ra sào huyết của hấn mới được.

Hiệp Côn vội vỗ bàn tay cái đốp :

- Lần này nếu mà hấn còn chạy thoát thì tôi thề sẽ cải họ đổi tên.

Kim Sư hỏi :

- Anh đã tìm được mối rồi à ?

Hiệp Côn nói :

- Tôi sẽ làm một cuộc truy vấn, cho dầu phải hỏi luôn ba bốn tháng cũng quyết moi cho ra sào huyết của hấn.

Kim Sư nhìn người áo đen, hình như lão có vẻ cau mày và hỏi lại :

- Anh định hỏi hết từng người một trong thành này à ?

- Tôi cũng biết đấy là một phương cách ngu đần nhất, thế nhưng tôi lại biết một phương pháp càng ngu đần càng có hiệu quả bất ngờ.

Kim Sư thở dài :

- Anh định bắt đầu từ nơi đâu ?

Hiệp Côn nói :

- Bất cứ nơi đâu.

Tia mắt của hắn đời ngay đến bàn của Quách Đại Lộ sau câu hỏi ấy.

Giả như đổi lại là người khác trong bụng có tật như bọn Quách Đại Lộ mà bị cái nhìn của Hiệp Côn thì nhất định tim sẽ đập thành thạch và sắc mặt cũng sẽ đổi ra màu khác.

Bởi vì Hiệp Côn vẫn là Hiệp Côn, hắn là con người khi đã hỏi đến ai, người đó đừng mong không nói chuyện thật trong lòng mình. Thế nhưng Quách Đại Lộ vẫn cười. Hắn không đổi tỳ nào. Hình như hắn không xem cái nhìn hữu hiệu của Hiệp Côn là cái gì cả.

Hắn vốn là con người không xem chuyện nào là quan trọng cả. Huống chi bây giờ trong bụng của hắn lửng lững món Trúc Diệp Thanh thì hắn lại càng không coi trời đất vào đâu.

Gương mặt của Hiệp Côn vẫn trơ như chết, mắt hắn y như là thứ mắt cá ươn.

Bằng đôi mắt trắng dã không lộ một chút gì tâm ý của hắn. Hiệp Côn bước lại bàn của Quách Đại Lộ. Với cặp mắt Hiệp Côn, người nào lá gan hơi nhỏ khi dòm vào nhất định sẽ ... té đái trong quần.

Con người này không nên gọi là Hiệp Côn mà có lẽ nên gọi là "tử thi" sẽ đúng hơn.

Riêng bọn Vương Động thì cũng không có gì làm lạ cái tính tình của hắn. Ai đã làm bạn với hắn rồi thì khi cùng với hắn đi uống rượu tốt hơn hết là nên sẵn sàng trong tư thế đánh lộn là vừa.

"Đánh lộn " đối với bọn hắn cũng không có gì là quan trọng.

Kể cả Lâm Thái Bình cũng không ra ngoài cái lẽ ấy. Đối với Lâm Thái Bình thì bây giờ có phần khó chịu vì Hiệp Côn không ngó tới hắn nhưng hắn thì ngó chăm bẵm người ta.

Cứ theo tình thế này thì cho dầu Quách Đại Lộ nói hở một câu hoặc Hiệp Côn hỏi một câu không phải, lập tức chuyện đánh nhau sẽ xảy ra ngay.

Không ngờ Kim Sư vụt nói :

- Những người ấy không cần phải hỏi .

Hiệp Côn quay lại :

- Tại sao thế ?

Kim Sư cười :

- Nếu trong bụng họ có tật thì nhất định họ không thể không nhúc nhích, họ không cười nói thế ấy đâu.

Và hắn nói liền theo :

- Nhất là họ không thể nào dám bàn đến cái lỗ mũi của tôi .

À, thì ra chẳng những mũi của Kim Sư rất thính mà cả hai tai của hắn cũng thính chẳng kém gì.

Quách Đại Lộ bật cười :

- Tôn huynh đã nghe rồi à ?

Kim Sư nói :

- Làm cái công việc của bọn này chẳng những phải nhìn xem tứ phía mà tai còn phải nghe rõ tám phương.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Thế mà lại không giận à ?

Kim Sư nói :

- Tại sao lại giận chứ ? Lỗ mũi lớn tự nhiên là hơi khó coi nhưng nó cũng không đến nỗi làm mất mặt con người kia mà ?

Đối với với con người này ấn tượng có phần hơi tốt rồi, Quách Đại Lộ cười nói :

- Chẳng những không làm mất mặt con người mà không có gì khó coi cả. Đàn ông lỗ mũi càng phải lớn. Càng lớn càng tốt. Những người đàn bà biết chuyện nhất định rất thích những người mũi lớn.

Kim Sư cười ha hả :

- Mũi của anh cũng không nhỏ đấy nghe.

Mò mò lỗ mũi của mình, Quách Đại Lộ cũng cười theo :

- Khà khà, cũng kha khá thôi.

Kim Sư hỏi :

- Các anh ở thành này chứ ?

Quách Đại Lộ lắc đầu :

- Không có ở trong thành, ở trên núi.

Kim Sư hỏi :

- Trên núi có người đông không ?

Quách Đại Lộ đáp :

- Người sống thì chỉ có bốn, còn người chết thì đông.

Kim Sư nhướng mắt :

- Người chết ?

Quách Đại Lộ nói :

- Bọn này ở sát bên bãi tha ma đầy những mồ mả, nơi đó là Phú Quý Sơn Trang. Lúc nào có rảnh mời bạn đến chơi để cùng nhau nhâm nhi đôi chén.

Kim Sư nói mau :

- Tự nhiên, tự nhiên, nhất định là phải đến thăm rồi.

Và hấn vọt đứng lên :

- Trưởng quây, tính tiền đi, luôn cả bàn bên bốn vị kia đấy nhé.

Quách Đại Lộ nhảy dựng lên :

- Coi ? Sao tôn huynh lại nói thế ? Bọn này là thổ địa mà, hãy nhường cho chúng tôi mời bữa tiệc này mới phải chứ.

Hấn là con người không những thích bằng hữu mà còn thích luôn cả việc mời khách khứa nữa.

Từ trước đến nay, con người của hấn vẫn là như thế.

Trong đời không ai kết bạn mau bằng hấn. Trong tiệc rượu không ai móc túi mau bằng hấn.

Hấn là con người mau mắn, đó là đức tính cũng khá tốt. Nhưng trong trường hợp này thì lại hơi bất ổn. Vì hấn không muốn móc nén vàng "tang vật" ra trước mặt mọi người.

Khốn nỗi gặp Kim Sư là con người biết chuyện. Hấn là kẻ đã từng nổi trôi đây đó. Hấn rất biết tính kiêu cách cũng như sĩ diện của những tay "thổ địa".

Vì thế khi nghe Quách Đại Lộ dành trả tiền là hấn không nài thêm một tiếng nào.

- Đã thế đệ cũng không dám vô lễ, cung kính không bằng tông mệnh. Đệ xin chí thành cảm tạ.

Hiệp Côn vỗ vai Quách Đại Lộ :

- Một vài ngày tới đây trong thành có nhiều chuyện lộn xộn. Nếu không có chuyện gì cần thiết lắm thì tốt hơn hết là nên nghỉ ở nhà cho khoẻ để tránh sự phiền hà.

Hắn đã tỏ ra là người lịch thiệp. Hắn không đợi cho Quách Đại Lộ nói. Hắn ấn vào vai Quách Đại Lộ và nói luôn :

- Thôi, xin kiếu, không dám làm phiền chư vị nhân huynh tương tống, xin chư vị cứ ngồi dùng rượu.

Quách Đại Lộ cười hi hi :

- Ngồi đã lâu rồi, đứng một chút cho dẫn gân.

Hắn cười nói như không trong khi Hiệp Côn đã dùng đến tám thành công lực trong cái ấn vai. Chuyện đó hình như làm cho tên thám tử có danh hơi ngạc nhiên. Hắn không nói thêm tiếng nào và bỏ đi luôn ra cửa.

Kim Sư vụt nhìn luôn ra đường và hỏi :

- Cái ông lão đó chắc các anh biết chứ ?

Từ bên kia đường của dãy phố đối diện, một ông lão tóc bạc tay xách thùng nước tạt dội ra đường.

Quách Đại Lộ cười :

- Biết chứ, ông ta là chủ tiệm cầm đồ Lợi Nguyên, chúng tôi gọi ông ta là "Lão Lột Da".

Kim Sư nhìn chăm chăm vào lão già cho đến khi ông ta khuất vào cánh cửa hắn mới cười khì :

- Xin các vị cứ ngồi tiếp, chúng tôi xin cáo biệt.

Hắn đi nhanh theo kịp Hiệp Côn, hai người nói nhỏ với nhau mấy câu và đi thẳng qua phía tiệm cầm đồ.

Người áo đen bây giờ mới chậm chậm đứng lên, hắn chậm chậm đi ngang qua bàn của bọn Quách Đại Lộ.

Bọn Quách Đại Lộ cầm đầu uống rượu, họ không muốn nhìn người áo đen vì khi nhìn đến con người này hình như cả bọn cùng có cảm tưởng như nhìn con rắn độc.

Người áo đen vẫn bước đều chứ không dừng lại, nhưng miệng hắn lại nói :

- Hoàng Ngọc Như, mạnh giỏi.

Bọn Quách Đại Lộ sững sờ, họ không biết hắn nói với ai.

Người áo đen bước ra khỏi quán.

Quách lại Lộ lắc đầu lẩm bẩm :

- Hình như hấn khật khùng.

Lâm Thái Bình cứ nhìn sững vào thanh kiếm đó:

- Ít nhất nó cũng phải bốn thước bảy ...

Yến Thất nói :

- Nhãn lực của anh kể cũng khá lắm, chắc anh cũng hay dùng kiếm ?

Như không nghe thấy câu hỏi của Yến Thất, Lâm Thái Bình vẫn cứ lằm thằm :

- Cứ theo tôi biết thì trong võ lâm, có thể sử dụng thanh trường kiếm như thế chỉ có ba người.

Quách lại Lộ nhướng mắt :

- Ba người nào ?

Lâm Thái Bình nói :

- Một người là Đinh Dật Lang, nghe nói hấn là con của Phù Tang Lăng Tử Xích Mộc Tam Thái Lang và Quan Sơn Nữ Kiếm Khách Đinh Lệ, kiếm pháp hấn là sự phối hợp giữa Quan Sơn và Phù Tang Kiếm pháp.

Yến Thất nhìn sững Lâm Thái Bình :

- A... không ngờ anh lại cũng rành những chuyện bí mật võ lâm dữ he.

Lâm Thái Bình ấp úng :

- À... à... thì tôi cũng nghe người ta nói thế thôi...

Quách lại Lộ hỏi :

- Thế còn hai người nữa là ai ?

Lâm Thái Bình nói :

- Người thứ hai là kẻ truyền nhân duy nhất của Cung Trường Hồng mỹ danh là Cung Hồng Phấn.

Quách lại Lộ nhướng mày :

- Cung Hồng Phấn ? Hình như là tên của ... đàn bà ?

Yến Thất nói :

- Tự nhiên là đàn bà, nhưng anh nghĩ đàn bà không thiện kiếm hay sao ?

Quách Đại Lộ cười :

- Không, tôi nghĩ cái lão áo đen khi này tuyệt đối không phải là đàn bà.

Lâm Thái Bình nói :

- Nghe nói Đinh Dật Lang gần đây đã trực chỉ Phù Tang, nghe nói hắn đi tìm phụ thân của hắn vì thế cho nên cái tên áo đen này nhất định cũng không phải họ Đinh.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Còn tên thứ ba ?

Lâm Thái Bình nói :

- Người ấy gọi là "Kiếm Để Du Hồn" Nam Cung Xú.

Quách Đại Lộ cau mặt:

- Kiếm Để Du Hồn? Hừ, hình như đó là danh tiếng của người. Sao hắn lại chọn danh xưng như thế nhỉ ?

Lâm Thái Bình nói :

- Mấy năm trước, cách đây khá lâu trong giang hồ loan truyền rằng có một quái nhân gọi là "Phong Cuồng Thập Tự Kiếm" bất cứ một ai cứ gặp hắn là không làm sao thoát khỏi thanh kiếm dị thường của hắn. Vì thế gã họ Nam Cung này mới đặc ý và chọn cho mình một danh hiệu như thế , ý nói là "một linh hồn đã thoát khỏi dưới thanh kiếm dữ" ...

Quách Đại Lộ cười :

- Thoát được có nghĩa là để bị bại dưới kiếm của người ta thế mà lại cho đó là việc đặc ý nhất và lấy đó làm danh hiệu nữa sao ?

Lâm Thái Bình nói :

- À, con người ấy phải nói là kỳ cục đến mức ngán hắn luôn.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Sao thế ?

Lâm Thái Bình nói :

- Nghe nói hắn rất thích giết người. Có lúc vì cao hứng mà giết , có lúc lại vì tiền mà giết. Thêm nữa hắn tuy may mắn mà thoát khỏi dưới thanh "Thập Tự Kiếm" nhưng mặt hắn vẫn bị rạch đến mười dấu chữ thập và chính vì thế nên hắn không bao giờ thích để mặt thật cho người khác nhìn thấy.

Quách Đại Lộ nói :

- Cứ như thế thì tên áo đỏ nhất định là hấn rồi.

Vương Động lên tiếng :

- Cũng chưa chắc.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Sao còn chưa chắc ?

Vương Động nói :

- Tại sao anh lại chắc chắn hấn không phải là con gái ? Tại sao hấn không phải là Cung Hồng Phấn ?

Quách Đại Lộ nhún vai :

- Tự nhiên không thể là Cung Hồng Phấn được.

Vương Động cười nhẹ :

- Tại làm sao lại không thể được ? Anh đã thấy mặt thật hấn rồi à? Anh đã thấy được da chân da tay của hấn chưa? Đã không thấy được một chút da nào chỉ thấy toàn một mớ vải đen mà đã vội phán đoán. Đàn ông ăn vận như thế chứ đàn bà không thể ăn vận như thế được sao ?

Quách Đại Lộ hơi lừng khừng, một hơi lâu hấn bật cười :

- Nếu hấn là đàn bà thì kể ra rất có nhiều thú vị, tôi rất muốn xem hấn có dáng vẻ ra sao...

Yến Thất nói giọng lơ đãng :

- Chỉ cần hấn là đàn bà thì đủ cho anh thích thú.

Quách Đại Lộ cười :

- Đại đa số đàn bà vốn là hạng dễ thích thú hơn đàn ông, luôn cả người vợ xấu nhất cũng không ngoại lệ ấy.

Yến Thất thở ra :

- Cái con người của anh nếu không dùng tiếng háo sắc thì không biết phải dùng tiếng gì cho đúng .

Vương Động ngáp dài :

- Tôi cảm thấy rằng tôi có lúc cũng "háo" lắm .

Yến Thất hỏi :

- "Háo" cái gì mới được chứ ?

Vương Động nói :

- "Háo lên giường", "Háo" được đánh một giấc thật say .

oOo

Giường.

Cái giường của Vương Động .

Năm chiếc rương mới tinh, năm chiếc rương đầy vàng ngọc nằm kín dưới giường đấy.

Cho dù kẻ giàu có nhất trong thiên hạ cũng không làm sao có nổi năm rương vàng ngọc đầy ắp như thế được, nhất là một trang trại vốn đã trống rỗng ruột gan như thế ấy mà làm sao lại có nổi số tài vật quá lớn lao ?

Đúng, quả đây là chuyện ... cổ kim hy hữu.

Thế tại sao lại không thể dấu nó dưới giường này ?

Yến Thất đã nói như thế, thế nhưng chỉ mỗi một mình Vương Động cương quyết phản đối.

Hắn không phản đối chuyện đặt năm rương vàng ngọc dưới giường, hắn chỉ phản đối chuyện phải đào đất dưới giường để chôn dấu mà thôi.

Hắn nói :

- Chuyện chi phải mất công cực khổ đào chôn rồi trong vài ba hôm lại phải cực khổ moi lên ? Mà đã phải moi lên thì chuyện chi cần chôn làm gì cho nhọc ?

Lý luận của kẻ lười luôn luôn là chí lý.

Và luận cứ của Vương Động xem chừng vững chắc.

Bây giờ thì hắn đã tót lên giường chổng cẳng.

Quách Đại Lộ đang khổ luyện môn chống đầu uống rượu. Hắn bảo có nghe nói nhiều về cách uống rượu và hắn quyết định chọn cách "điều ẩm".

"Điều" là treo, hắn treo động đầu uống rượu. Trên đời này giả như có người dùng con mắt để mà uống rượu thì chắc chỉ có mỗi một người, mà giả như có một người làm được chuyện đó chắc Quách Đại Lộ cũng sẽ để trọn một đời để tập cho bằng được.

Lâm Thái Bình ngồi trên bệ thêm đi trước cửa, hai tay hắn bao vòng lên đầu, không biết hắn đang lo nghĩ đến chuyện chi.

Tuổi tác hắn nhỏ hơn hết, nhưng hình như tâm sự của hắn nặng nề hơn hết.

Yến Thất thì không biết đi đâu.

Cái con người này hành tung có vẻ hơi bí mật, thường thường hắn lên đi một mình không ai biết hắn đi làm gì cả.

Đêm hình như đã khuya lắm rồi, nhưng cảnh vật lại có vẻ hầy còn quá sớm.

Có người bảo: "thời gian là chúa tể của vạn vật, chỉ có thời gian mới miên trường, còn lại tất cả đều tạm đoản".

Câu nói đó không biết có đúng không nhưng riêng với những người tại Phú Quý Sơn Trang thì hình như hoàn toàn không chính xác.

oOo

Quách Đại Lộ khi đã uống xong ba chén thì Lâm Thái Bình vụt đứng lên.

Dáng sắc của hắn thật là hứng khởi mà cũng rất là nghiêm chỉnh. Trông qua y như một viên đại tướng đang chuẩn bị hiểu dụ ba quân tham trận cực kỳ trọng đại.

Chỉ có điều là bất cứ một con người nào càng có dáng cách trang nghiêm bao nhiêu, nhìn một cách nào đó nhất định cũng có vẻ ... khôì hài. Vì thế khi nhìn thấy dáng cách của Lâm Thái Bình, ngụm rượu trong miệng của Quách Đại Lộ thiếu chút nữa đã phun ra ngoài.

Lâm Thái Bình vẫn nghiêm trang :

- Tôi có chuyện muốn nói .

Quách Đại Lộ cố nín cười :

- Tôi đã thấy rồi.

Lâm Thái Bình nói :

- Trong thành này có một con người chẳng những võ công cao mà lại còn giỏi về thuật cải trang, thu rút hình dáng. Hắn đã từng gây những vụ án làm quan binh phải điên đầu.

Quách Đại Lộ háy háy mắt :

- Chuyện đó hình như không phải một mình anh biết, hình như tôi cũng có nghe qua.

Lâm Thái Bình vẫn thản nhiên :

- Chẳng nhưng anh nghe qua mà luôn cả Toan Mai Thang với tên đó nữa.

Quách Đại Lộ chồm tới :

- Sao ?

Lâm Thái Bình vẫn cứ bằng một giọng đều đều :

- Chẳng những biết mà hình như nàng lại còn có thù với tên đó nữa.

Quách Đại Lộ gặt lại :

- Có thù oán ?

Lâm Thái Bình nói :

- Chỉ có điều nàng cũng như bọn mình, chỉ biết rằng con người ấy tàng ẩn trong thành này, thế nhưng không ai biết hắn đang cải dạng người gì. Nàng tuy rất muốn tìm hắn để báo thù nhưng lại không làm sao tìm được. Vì thế cho nên ...

Quách Đại Lộ chợt thấy cái gã Lâm Thái Bình này không đáng cho mình tức cười như vừa rồi, hắn lật đặt hỏi dồn :

- Cho thế nào ?

Lâm Thái Bình nói :

- Cho nên nàng mới nghĩ ra cách làm cho người khác thay nàng mà tìm hắn.

Quách Đại Lộ gật gù :

- Tự nhiên nàng rất biết trong thiên hạ kẻ tìm tội phạm giỏi nhất là Hiệp Côn và Kim Sư Cầu.

Lâm Thái Bình nói :

- Nàng còn có mặt gần nơi đây nên mới tìm cách bắt tin cho hai người ấy biết rằng cái tên trộm nghề ấy đang ẩn trong thành này.

Quách Đại Lộ nói :

- Sau đó nàng lại đến thành này trong một đêm làm luôn mấy vụ án, lại còn cố ý bắt chước hành động theo thói quen của cái tay trộm khét tiếng ấy để Hiệp Côn và Kim Sư Cầu quyết đoán rằng những vụ án đó đều do tên ấy làm ra.

Lâm Thái Bình nói :

- Đó cũng chưa phải là điều trọng yếu.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Chứ cái gì mới là trọng yếu ?

Lâm Thái Bình nói :

- Nàng làm như thế là để Hiệp Côn và Kim Sư Cầu quyết chắc là tên trộm khét tiếng ấy quả có mặt trong thành này, như thế họ mới bỏ công tìm kiếm bởi vì hai cái tên này nhất định không thể vì một tin vu vơ mà chịu thân tự điều tra đâu.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Thế nhưng nàng hãy còn có vấn đề ...

Lâm Thái Bình nói :

- Vấn đề của nàng là tài vật đã vào tay rồi mà không thể mang ra khỏi thành ngay, bởi vì nàng biết Hiệp Côn và Sư Tử Cầu đã đến rồi.

Quách Đại Lộ gật đầu :

- Đúng, cái thứ dễ bị người nhìn thấy rất quý báu như thế có muốn tìm chỗ giấu cũng không phải dễ.

Lâm Thái Bình nói :

- Chẳng nhưng không dễ mà lại còn phí rất nhiều công vì thế ...

Quách Đại Lộ cười nhăn nhó :

- Vì thế nàng lại nghĩ ra cách tìm người thay thế nàng lo liệu chuyện tàng trữ tài vật, thế nhưng tại sao nàng lại không chịu tìm ai mà lại tìm bọn ta chứ ?

Lâm Thái Bình nói :

- Tự nhiên nàng biết anh ở lại chỗ này, biết rõ chỗ này không quỉ ma nào thèm tới nên đem tài vật mà "gởi" tại đây thì như là ....

Nằm im trên giường từ nãy giờ, Vương Động vụt nói :

- ... Như là đem rượu mà cất vô trong bụng, không còn cách nào an toàn hơn nữa nhưng như thế vẫn chưa phải là nguyên nhân trọng yếu.

Quách Đại Lộ quay mặt lại :

- Sao ?

Wương Động nói :

- Điều trọng yếu hơn hết là cái người mà nàng tìm để làm công chuyện ấy phải là người khảng khái, là người hiếu bạn, bất cứ mèo thấy chó gì cũng nhào tới ... giao tình.

Wương Động chẳng những là con người thường ... bất động mà luôn cả lời nói hấn cũng rất hà tiện, nhưng mỗi khi hấn nói lại thường là câu ... kết luận.

Quách Đại Lộ nhún nhún vai :

- Thấy chó thấy mèo cũng nhào tới giao tình cũng không có gì đáng nói, chỉ có những người thấy gái đẹp mà vẫn nằm yên, đó mới quả thực là ... bất lực.

Lâm Thái Bình trừng mắt :

- Anh định nói ai vậy ?

Quách Đại Lộ chỉ vào mũi mình :

- Tôi nói tôi chứ còn nói ai !

oOo

Thật ra thì Quách Đại Lộ cũng chưa đến nỗi hồ đồ như Vương Động đã nói, chỉ có điều rất nhiều chuyện hấn lười suy nghĩ chứ một khi hấn chịu suy nghĩ thì cũng nhận thấy sớm như ai.

Lâm Thái Bình vụt nói :

- Anh làm sai một chuyện

Quách Đại Lộ thở ra :

- Quách tiên sinh mà làm chuyện sai thì đâu còn gì là làm lạ. Chỉ khi nghe làm chuyện đúng mới kỳ dị thôi chứ ?

Lâm Thái Bình nói :

- Đáng lý vừa rồi anh không nên dùng nén vàng ấy mà nhậu ở quán đó mới phải .

Quách Đại Lộ nói :

- Không dùng nén vàng ấy để trả tiền chẳng lẽ tôi lại ... thế thân tôi à ? Anh nên nhớ khi nãy anh uống cũng không phải ít đấy nhé .

Lâm Thái Bình nói :

- Hiệp Côn và Sư Tử Cầu nếu biết chúng ta trả bằng nén vàng ấy nhất định họ sẽ lấy làm lạ không hiểu tại sao cái bọn nghèo rớt mồng tơi này lại đào đâu ra được số vàng như thế ? Và khi ấy chính là lúc cái phiền sẽ đến chỗ mình .

Quách Đại Lộ nói :

- Bây giờ anh có muốn tôi nói anh nghe mấy chuyện lạ không nào ?

Lâm Thái Bình nói :

- Hay lắm chứ, nói đi.

Quách Đại Lộ nói :

- Thứ nhất cái tên Sư Tử Cầu nhất định không bao giờ biết chuyện mình ăn quán trả tiền bằng một nén vàng vì lão Mạch mà tôi biết từ trước đến giờ vốn không phải người thỏ lỏ.

Lâm Thái Bình gật đầu :

- Nhưng đã có chuyện thứ nhất thì có chuyện thứ hai chứ ?

Quách Đại Lộ nói :

- Thứ hai là Quách Tiên Sinh này có một vài nén vàng rỗng trong mình cũng không phải là chuyện quá lạ trong cõi đời này. Vả lại nén vàng ấy vốn không có dấu hiệu gì cả. Việc đó thì tôi cũng đã xem xét kỹ càng rồi thế thì ai dám bảo đó là của trộm ? Kẻ nào dám nói như thế, Quách tiên sinh này sẽ không tiếc gì với hắn mấy tát tai .

Lâm Thái Bình hỏi :

- Còn nữa chứ ?

Quách Đại Lộ gật đầu :

- Còn. Mỗi con người ai cũng phải cần ăn. Vậy thì chúng ta cần phải ăn. Mà nếu cần ăn thì tự nhiên không thể không dùng đến nén vàng ấy để trả cho chủ quán.

Chợt có tiếng nói vang vào :

- Có điểm này mới là trọng yếu, người mà Toàn Mai Thang cần tìm để nhờ công việc, người đó phải có đủ điều kiện không những chỉ hồ đồ háo sắc mà còn phải là một tên kiết xác đói nghèo.

Câu nói đó có tính cách kết luận.

Nhưng kết luận này không phải của Vương lộng mà là của Yến Thất.

oOo